

Decor clasic: dimineață, răcoare, tineri răpuși de somn în fața palatului. Acesta a fost începutul a ceea ce urma să fie o excursie „ca de altădată”. Câți dintre noi aveam habar de ce avea să se întâmple în următoarele zile?

Iată că vine Ilinca cu o pungă enormă de pufuleți cu cremă și ne adunăm toți în jurul ei așa cum se adună porumbeii în jurul firmiturilor de pâine. În timp ce savurăm gustul cu totul nou al acelor ciudățenii, vine și autocarul. Începe numărătoarea: 28 eram la număr plus încă doi mai în vârstă. Dar nu contează: toți avem acel spirit copilăresc, gata de aventură și de voie bună.

Pornim la drum. Începem să discutăm unii cu alții, să spunem glume, să râdem, să vorbim despre tot felul de lucruri: de la lucruri cu adevărat serioase până la jocuri. Nu ne dăm seama cum trece timpul și iată-ne dintr-o dată la Mănăstirea Humor.

Peisaj superb de țară: săteni vânzând ii și catrințe pe marginea drumului, tarabele întinzându-se până la poarta de lemn masiv a mănăstirii, singurul loc de intrare în ansamblul păzit de zidurile groase din piatră bătută de timp. La dreapta este un turn de pază, pe care cei mai aventuroși dintre noi au început să îl exploreze. Restul au vizitat biserica, aflată în fața porții, ascultând poveștile ghidului și privind picturile de pe pereți. La stânga fusese săpată o fântână. Ne așezăm la masă, bând din apa rece a pământului și așteptând să se întoarcă toți pentru a purcede iarăși la drum.

Fiind vreme frumoasă încă, vizităm Muzeul Lingurilor din Câmpulung Moldovenesc. Linguri din peste 150 de esențe de lemn, linguri pictate cu diferite motive, linguri sculptate, linguri pentru „bărbați cu femei cicălitoare”, toate erau expuse. Peste cinci mii de linguri, fiecare având o istorie. Pe cât de mărunte acele obiecte, pe atât de fascinantă este pasiunea acelor oameni pentru colecția lor de linguri.

Încă puțin timp și ajungem la Cabana Rarău. Fiind drum de munte, autocarul ne-a lăsat la un kilometru de cabană. Urcăm muntele cu toate bagajele după noi. Erau unii au doar un mic ghiozdănel, alții arată ca niște hamali: chitară purtată în față, ghiozdan în spate, valize și genți în ambele mâini: în mare parte băieți purtând și încărcătura fetelor. Drumul ni se pare greu, doar fiindcă nu știm ce are să urmeze.

O oră: atât avem timp să ne odihnim picioarele, căci mergem în drumeție pe Pietrele Doamnei. Ne echipăm: bocanci, haine groase și ambiție (unii cu mai multă, cei care vor să ajungă până în varf, alții mai puțină, cei care vor doar să meargă pe traseul cel mai scurt). Terenul este destul de dificil: în mare parte stânci și rădăcini groase de copac, udate de ploaie și alunecoase, în schimb priveliști minunate. Toți rezistăm „eroic” și ducem la bun sfârșit drumul, întorcându-ne la cabană oboșiți și cu poze ce surprindeau imagini ca de poveste.

Încă puțin timp liber înainte de masă. Unul câte unul coborâm pe terasa de afară, până ne adunăm toți și începem să vorbim: ba unii cu alții, ba toți cu toți. Orele trec cu repeziciune și vremea de masă vine, așa că ne mutăm corpurile obosite în sala de mese, unde continuăm poveștile. Bârfe, povești vesele, povești triste, povești de pomină, toate curg din gurile fiecăruia și toți ne ascultăm unii pe alții fascinați. Se apropie miezul nopții așa că ne retragem: unii la culcare, alții să mai petreacă, bucurându-se că au scăpat din jungla urbană.

SFÂRȘITUL ZILEI I

8 dimineața: micul dejun, câțiva întârziați, miros de omletă și ceai. Unii gata să plecăm spre Giumalău, alții abia se dezmeticesc după prima noapte lungă. Ne separăm în două grupuri: cel al căror pași străbat rapid muntele și cei care merg mai alene. Primul grup urma să înfrunte tot ce muntele le-ar fi pus în față, urmând ca într-un final să ajungă în vârf.

Drumeția începe bine: drum asfaltat, kilometri de serpentine de bătut la pas și șoferi care ne salută din mașini și care parcă ne urează drum bun cu zâmbetul lor. După o oră ajungem la baza muntelui, unde pădurea se îmbină cu șoseaua. De jos se vede vârful muntelui, pierdut în zare și printre nori. Priveliștea este impunătoare: pare aproape imposibil să ajungem acolo. Nu ne lăsăm ușor înșă; începem să tăiem padurea în două. Primul grup în față, cel de-al doilea mai în spate. Cei 16 mai viteji din fața celorlalți 14 au trecut cu greu de obstacolele naturii. Ca într-un basm, avem de trecut trei probe: prima pădurea cu suișuri și coborâșuri, trunchiuri de copaci căzute, inscripționate cu mesaje încurajatoare („LENEȘILOR!”) și pământ ud sub picioare. După o oră ajungem la indicatorul ce ne îndrepta spre vârful Giumalău. Aici începea a doua etapă din drumul nostru: zăpada începe să își facă apariția printre brândușe, făcând drumul mai sinuos. Albul este înșelător, întrucât nu știm unde să pășim ca să nu ne afundăm picioarele. A treia porțiune a început unde nici macăr padurea nu se încumetă a crește: aici erau doar niște jnepeni bătuți de ploaie și vânt, care cresc printre pietrele acoperite de zapadă și care alcătuiesc un adevărat labirint prin care ne strecurăm anevoios. Vremea începe să se strice, ploaia ne prinde din urmă și frigul ne degeră mâinile și fața. Asemenea lui Sisif care nu renunță niciodată, așa și noi am făcut față naturii și am cucerit muntele. 1858. Atâți metri au fost până în vârf. Nu am avut timp de stat și admirat priveliștile de pe culme, căci vremea nu ne-a permis. Când lapovița s-a oprit pentru puțin, am început rapid să coborâm spre pădure, să nu ne prindă furtuna în vârf. Eram obosiți: trebuia să parcurgem același drum de patru ore înapoi spre cabană. Într-un final, am ajuns toți înapoi și am căzut răpuși de oboseală pe paturi. Seara urma masa.

Aduceți-vă aminte de imaginea hanurilor care obișnuiau să fie. Când un menestrel intra și îi cinstea pe toți și cânturile și poveștile începeau. Așa s-a auzit și de la noi de la masă către ospătar: ”Șefule, adu o carafă de vin de ăla

bun!”. Și așa începe seara: ”Om bun” – de Dan Andrei Aldea este prima melodie cântată. Toți eram în jurul mesei și fiecare cânta când putea și asculta fermecat când nu știa versurile. Chitara pendula între mâinile domnului profesor și cele ale fetelor ce știau să o mânuiască. Balade haiducești, cântece de jale, romane, cântece de veselie: toate s-au auzit armonios, atât de armonios încât au fermecat și ceilalți turiști care au venit să ne asculte. Copii și părinți, elevi și profesori, ospătari și cabanieri, toți ascultau concertul nostru care a durat aproape patru ore.

S-a terminat într-un final și această zi, într-o mare de aplauze, retrăgându-ne iarăși în camerele noastre și părându-ne rău că după răsărit avea să plecăm spre casă.

SFÂRȘITUL ZILEI II

8:30 dimineața. Încă un mic dejun. Parcă l-am mâncat mai greu pe acesta, vrând să prelungim șederea. Am urcat toți în camere și ne-am făcut bagajele, coborându-le mai apoi fără chef în fața cabanei. Am făcut o ultimă poză cu tot grupul și am pornit spre autocar, care ne aștepta la șosea. Pe cât de greu ni s-a părut drumul spre cabană atunci când am urcat cu bagajele în prima zi, mai greu ni s-a părut acesta de acum când le căram înapoi spre casă: mai voiam o zi.

Prima oprire înspre casă a fost la Fălticeni, la galeriile de artă Irimescu. Sculpturi de diferite forme, stiluri și mărimi, ciudate și intrigante. Tema muncii, tema maternității, fata cu ochi de sticlă, himerele, Icar cel care cădea spre infern, Luceafărul care se înălța și multe alte personalități și statui, toate erau fascinante prin viziunea pe care Irimescu a avut-o.

Am plecat de la muzeu și am mai rămas în oraș să luăm masa, urmând mai apoi să plecăm spre Ruginoasa, la castelul lui Cuza. Inițial părea doar o vizită obișnuită la un muzeu obișnuit, dar ceea ce avea să urmeze încheia o excursie în cel mai frumos mod posibil. Sala de conferințe a castelului avea

expusă o pianină gata acordată și așteptându-și maestrul să se joace cu clapele ei. Din fericire, în grupul nostru erau doi maeștri, care au susținut un concert, care pe cât de spontan a fost, pe atât de frumos. La fel ca la concertul pe care l-am avut la Cabana Rarău în seara celei de a doua zi și acum s-au adunat spectatori din afara grupului nostru. Chiar și lucrătorii de acolo au rămas peste program pentru a asculta muzica. Am încheiat vizita cu discursul doamnei profesoare, emoționant. Nu toți au arătat asta, dar sigur majoritatea dintre noi am plâns în interior. Pentru unii era ultima excursie...

În drum spre Iași am mai ținut un ultim concert în autocar, ca să îl binedispunem și pe șofer. Sincronizându-se perfect cu vremea de afară, postul de radio difuza Cargo – ”Dacă ploaia s-ar opri” și ca într-un cor care făcuse zeci de repetiții înainte, cântam de parcă nu ar mai fi fost o zi de mâine.

Am oprit la palat, încheind excursia așa cum începuse: răcoare, copii somnoroși, poate chiar triști că se termina atât de repede. Cei mai mari, de a XII-a, își aminteau de excursia din clasa a IX-a, când fuseseră la Durău. Atunci urcam muntele ca niște simpli amici; acum îl coborâm ca o mare familie.

SFÂRȘITUL VOLUMULUI I

– O POVESTE DE 4 ANI –